

γράφου Τ. Θεοδωρόπουλου, μια πολύ ενδιαφέρουσα γραφή μετα-παράλογου, που διερευνά με δραστική γλώσσα, πικρό χιούμορ, σκηνική επιδεξιότητα και αφομοιωμένες διδαχές τεχνικής τον τραγέλαφο του αστικού μικρόκοσμου. Έρως και θάνατος, υπό τον δαμόκλειο μαύρο διαιτητή Χρόνο οδηγούν στο μπουντουάρ σχέσεων και ψυχών που δρουν ως τυμβωρύχες καθημερινές ύαινες αδυσώπητης ετερο- και αυτοκατανάλωσης. Ο σταδιακός υπονομευτικός φωτισμός θα ισοδυναμούσε με την ατμόσφαιρα μιας νηφάλιας αοριστίας «κλασικού» δωματίου. Η Ν. Κοντούρη, αντίθετα, επέλεξε ένα απόλυτης συνεργασίας πλάγιο, στιλπνό και κρύο τεχνοκρατικό σύμπαν του Γ. Πάτσα και, δυστυχώς, τη ναρκισσιστική οδό μιας εντυπωσιοθηρικής παράστασης. Βασίστηκε σε εύκολα σχήματα «τρελής» παραλογικής χλεύης. Έτσι, τη χαμένη αθωότητα των ηρώων ακολούθησε εκείνη του εν ομηρεία κειμένου, το οποίο κατέληξε να υπηρετεί την υπογράμμιση του προφανούς μέσω μιας, ομολογώ, άρτια εκτελεσμένης κόμικς εκδοχής. Σ' αυτήν πάντως, έλαμψε εκθαμβωτικά το ταλαντούχο μπρίο των υπέροχων Ρ. Βασιλακοπούλου και Χρ. Σπηλιώτη, αλλά και η αντίστιξη που χάρισε η είρων ψυχραιμία του Α. Καφετζόπουλου. Η σκηνοθέτις, κόβοντας δρόμο, «ανέλυσε» σε ψυχολογικές λάιτ καρικατούρες ένα αρχικό συμπαγές πόνημα, μοιραία εγκαταλείποντας άλλου ύφους ηθοποιούς σαν τον Στ. Κακαβά.

Τ. Θεοδωρόπουλος, Όσοι έχασαν τον ύπνο τους, Θέατρο του Νότου

Αμετανόητος προσήλθα στη στέγη του Γ. Χουβαρδά, αμετροεπούς αλλά επίμονου θεατρανθρώπου επίμονης εφηβείας, προσφάτως μαζοχιστικά δηλώσαντος ότι «αδιαφορεί για τους κριτικούς». Ήθελα, βλέπετε, να κάνω χρήση μιας από τις 8(!) προσκλήσεις που έχουν σταλεί ήδη από τον Οκτώβριο, δηλαδή από την αρχή της σεζόν(!). Είπα να μην περιφρονήσω τα ευγενέστατα τηλεφωνήματα, φευ ιδιωτικά, των εξόχων δημοσίων σχέσεων του θεάτρου του, παχυλώς σιτιζομένου από επιτροπές με μέλη κριτικούς (σημειωτέον, δεν συμμετείχα ποτέ). Εκεί, λοιπόν, είδα το πρώτο θεατρικό του πεζο-